

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-6241/2024-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Brankici Bobšić, u pravnoj stvari tužiteljice Magdalene Gorše iz Zagreba, Lanište 3, OIB: 89897409553, zastupane po punomoćniku Frani Bazini, odvjetniku iz Zagreba, protiv tuženika Addiko Bank d.d. iz Zagreba, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, zastupanog po punomoćniku Hrvoju Matiću, odvjetniku iz Zagreba, radi utvrđenja i isplate, nakon glavne i javne rasprave zaključene 7. svibnja 2026. u prisutnosti tužiteljice i zamjenice njezinog punomoćnika odvjetničke vježbenice Lee Jurenec te zamjenice punomoćnika tuženika odvjetničke vježbenice Andree Škopac, dana 28. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba čl. 5./ TROŠKOVI, Ugovora o kreditu broj 066-353/2008 od 23. srpnja 2008., zaključenog između tužiteljice Magdalene Gorše kao korisnice kredita i tuženika Addiko Bank d.d., kao kreditora, u dijelu koji glasi: "Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,50% (jedancijelihpedeset posto) iznosa kredita".

II. Nalaže se tuženiku isplatiti tužiteljici iznos od 226,87 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 30. srpnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, te od 30. prosinca 2023. do isplate, po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku naknaditi tužiteljici troškove parničnog postupka u iznosu od 253,86 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 28. svibnja 2026. do

isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je 21. listopada 2024. ovom sudu podnijela tužbu protiv tuženika u kojoj je navela da je kao korisnica kredita zaključila s tuženikom (ranije HYPO ALPE-ADRIA-BANK d.d.) Ugovor o kreditu broj 066-353/2008 od 23. srpnja 2008. kojim joj je tuženik odobrio kredit u kunsjoj protuvrijednosti od 25.765,00 CHF prema srednjem tečaju CHF kreditora važećem na dan korištenja kredita s rokom otplate od 7 godina. Nadalje je navela da joj je u odredbi čl. 5./ TROŠKOVI predmetnog Ugovora nametnuta/ugovorena naknada u visini od 1,50% od iznosa kredita, jednokratna, koja se naplaćuje prije isplate kredita. Pojasnila je da se radi o tzv. ulaznoj naknadi na koju je bila primorana pristati, odnosno platiti, kako bi mogla dobiti traženi kredit, te je navela da joj je tuženik na ime tzv. ulazne naknade (prilikom isplate kredita) naplatio iznos od 226,87 EUR. Tužiteljica je još istaknula da se radi o tipskom Ugovoru koji je otisnut na tipskom obrascu koji je unaprijed pripremljen od strane tuženika kao trgovca o čijim se odredbama nije pojedinačno pregovaralo, te da on kao takav uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sve sukladno odredbi čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača. Stoga smatra da je ugovorna odredba kojom je ugovoreno plaćanje tzv. ulazne naknade ništetna. Tužiteljica je, također, navela da je sporna odredba umetnuta u predmetni Ugovor o kreditu, te da je tuženik nije upoznao sa sadržajem te odredbe već joj je sve bilo ponuđeno po principu "uzmi ili ostavi" na način da je na potpis dobila unaprijed pripremljen Ugovor. Još je navela da joj tuženik nije prezentirao koje on to posebne troškove ima u vezi s postupkom odobravanja kredita, niti joj je prikazao na što se konkretno odnosi ulazna naknada koja je uredno naplaćena. Osim toga tužiteljica je navela da je odredba koja se odnosi na naplatu naknade za obradu kredita bila sastavni dio standardnog Ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od tuženika, te da se o toj odredbi s tužiteljicom nije pojedinačno pregovaralo i da nije imala utjecaj na njezin sadržaj iz čega tužiteljica zaključuje da takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita - potrošača kao jedne ugovorne strane u odnosu na banku - trgovca kao drugu ugovornu stranu, a što je suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima, načelu dužnosti njihove suradnje i načelu zabrane zlouporabe prava. Tužiteljica je, konačno navela da je jedini interes sporne odredbe dodatno bogaćenje banke tuženika, stjecanje ekstraprofita i neopravdano korištenje pozicije jače strane ugovornog odnosa budući da potrošač ako treba kredit, mora pristati i na tu naknadu, samo da bi dobio traženi iznos kredita.

2. Slijedom navedenog, tužiteljica tužbenim zahtjevom traži da se utvrdi ništetnom odredba čl. 5./ TROŠKOVI, Ugovora o kreditu broj 066-353/2008 od 23. srpnja 2008. zaključenog između tužiteljice, kao korisnice kredita i tuženika kao kreditora u dijelu koji glasi: "Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,50% (jedancijelihpedeset posto) iznosa kredita". Istim tužbenim zahtjevom tužiteljica, nadalje, od tuženika potražuje isplatu iznosa od 226,87 EUR sa

zakonskim zateznim kamatama tekućim od 30. srpnja 2008. pa do isplate, uz naknadu troškova parničnog postupka sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od presuđenja do isplate.

3. Tuženik se u odgovoru na tužbu usprotivio tužbi i tužbenom zahtjevu. Učinio je nespornim da su stranke 23. srpnja 2008. sklopile predmetni Ugovor o kreditu, te da je prilikom isplate kredita tužiteljici naplaćena jednokratna naknada u iznosu navedenom u tužbi (226,87 EUR). Nadalje je naveo da je u Ugovoru jasno, lako razumljivo i uočljivo navedeno da se od iznosa kredita odbijaju jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,50% iznosa kredita, te da stoga sporna odredba čl. 5. ne podliježe testu nepoštenosti. Isto tako je naveo da predmetna odredba gramatički razumljiva, te da ispunjava i uvjet predvidljivosti i da je davala mogućnost tužiteljici da na temelju točnih i razumljivih kriterija utvrdi ekonomske posljedice koje za nju proizlaze iz sporne odredbe. Tuženik je, također, istaknuo da je predmetnu ugovornu odredbu sastavio u skladu sa zahtjevom tržišne transparentnosti te da je ista omogućavala tužiteljici da na tržištu usporedi druge ponude za prodaju iste robe ili iste usluge. Još je naveo i da je način na koji je predmetna odredba napisana davao tužiteljici mogućnost da sagleda sve učinke sklapanja Ugovora o kreditu, pa tako i činjenicu da će prilikom isplate biti naplaćena naknada za obradu kredita u iznosu 1,50%. Tuženik je, također, naveo da je prilikom odobravanja kredita imao troškove koji su određeni kroz paušalnu naknadu, te da troškovi obrade, zajedno s ugovorenim kamatom, predstavljaju cijenu predmetnog kredita jer tuženik pruža uslugu kreditiranja (za koju je cijena određena ugovornom kamatom) te uslugu obrade tog kredita (za koju je cijena određena naknadom za obradu kredita). Tuženik, naime, smatra da ima pravo naplatiti usluge koje pruža jer se financira upravo kroz naknade, a zbroj svih naknada je izvor iz kojeg se, između ostalog, isplaćuju plaće radnicima čiji je onda opis poslova i obrada kreditnih zahtjeva. Tuženik je isto tako naveo da iz sadržaja Ugovora nije vidljivo da bi se radilo o sporednoj odredbi, „drugim“ troškovima ili ičemu što bi ukazivalo na supsidijarnost same odredbe i naknade, već da su troškovi obrade kredita jasno definirani i tuženik smatra da ne bi smjelo biti upitno da se radi o dijelu cijene kredita koji se odnosi na konkretnu uslugu - obradu i odobrenje kreditnog zahtjeva. Tuženik je još naveo da je tužiteljica prilikom sklapanja Ugovora o kreditu mogla sama odlučiti odgovara li joj ta odredba te da je samostalno procjenjujući rizike, odabrala sklopiti Ugovor o kreditu s tako ugovorenim troškovima obrade iz razloga jer je taj model u vrijeme sklapanja Ugovora za tužiteljicu bio najpovoljniji. Tuženik je još naveo da je nejasno zbog čega tužiteljica smatra da bi ugovorena odredba bila nepoštena i nedopuštena, a s obzirom na to da je tuženik o svim relevantnim okolnostima obavijestio tužiteljicu pri sklapanju Ugovora o kreditu, i upozorio je na činjenicu da će se troškovi obrade odmah naplatiti. Tuženik je naveo i da je predmetnim Ugovorom o kreditu odobren i isplaćen iznos od 25.765,00 CHF, dok je sporna naknada naplaćena u iznosu od 1,50%, te smatra da je razvidno kako predmetna naknada ni po čemu ne uzrokuje značajnu neravnotežu. Tuženik nastavno smatra da su neosnovani navodi tužiteljice da ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita treba sadržavati strukturu troškova, tj. od čega se isti sastoje, jer takva obveza za kreditne institucije nije postojala u vrijeme sklapanja Ugovora, a ne postoji niti danas, pri čemu je dodao da je i Sud Europske unije u svojoj praksi zauzeo stav da u ugovorima o kreditu nije potrebno navesti što čini trošak obrade kredita. Tuženik je podredno naveo da sve i da je predmetna odredba ništetna, da tužiteljici nije dopušteno isticati ništetnost s obzirom na to da bi uzrok ništetnosti bila zabrana manjeg značenja, a Ugovor je u cijelosti ispunjen. Pored navedenoga, tuženik je prigovorio i postavljenom zahtjevu za plaćanjem kamatne stope od dana plaćanja naknade pa do isplate, a obzirom na to da

u ovom postupku tužiteljica nije dokazala da je prije podnošenja tužbe zahtijevala vraćanje stečenog bez osnove, pa tuženik smatra da tužiteljica nije dokazala ni da je tuženik prije podnošenja tužbe postao nesavjestan stjecatelj, odnosno da nije postupao u dobroj vjeri prilikom sklapanja Ugovora. Tuženik je, konačno, istaknuo i prigovor zastare navodeći da se kod ništetnosti primjenjuju pravila o stjecanju bez osnove te da je zastarni rok pet godina koji se računa od dana plaćanja. Slijedom svega navedenog, tuženik je predložio odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan, uz naknadu troškova parničnog postupka tuženiku.

4. Na ročištu održanom 7. svibnja 2026. tuženik je učinio nespornom činjenicu da je tužiteljica iznos od 226,87 EUR platila tuženiku s osnove "ulazne naknade" dana 29. srpnja 2008.

5. Tijekom postupka je izvršen uvid u presliku Ugovora o kreditu broj 066-353/2008 od 23. srpnja 2008. (str. 5-14 i 33-36 spisa), presliku pregleda prometa za predmetni kredit (str. 15-27 spisa), presliku isplatnog naloga do 29. srpnja 2008. (str. 29-31 spisa), saslušana je tužiteljice (str. 132 spisa), te je izvršen uvid i ostalu dokumentaciju koja se nalazi u spisu.

6. Ovdje valja reći da je sud proveo sve dokaze predložene od parničnih stranaka jer su iste na ročištu održanom 7. svibnja 2026. navele da nemaju daljnjih dokaznih prijedloga, te su odustale od svih predloženih, a neprovedenih dokaza i predložile su zaključenje glavne rasprave temeljem stanja spisa.

7. Na temelju tako izvedenog dokaznog postupka, a cijeneći dokaze svaki za sebe i u njihovoj ukupnosti, sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/1991., 91/1992., 58/1993., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007., 84/2008., 96/2008., 123/2008., 57/2011., 148/2011., 25/2013., 28/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022., 114/2022., 155/2023. i 146/2025.; dalje: ZPP), ovaj sud tužbeni zahtjev tužiteljice nalazi osnovanim.

8. Dakle, predmet ovog spora je zahtjev tužiteljice za utvrđenjem nišetnom odredbe čl. 5./ TROŠKOVI, Ugovora o kreditu broj 066-353/2008 od 23. srpnja 2008. zaključenog između tužiteljice, kao korisnice kredita i tuženika, kao kreditora, u dijelu koji glasi: "Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,50% (jedancijelihpedeset posto) iznosa kredita", te zahtjev za isplatom utuženog iznosa od 226,87 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 30. srpnja 2008. do isplate. Naime, tužiteljica tijekom postupka tvrdi da je navedena odredba u dijelu u kojem je ugovoreno plaćanje tzv. ulazne naknade nepoštena, te da se o istoj nije pojedinačno pregovaralo zbog čega joj je tuženik neosnovano naplatio navedeni iznos od 226,87 EUR.

9. Prije svega valja reći da među strankama nije sporno, a i utvrđeno je uvidom u javno dostupni izvadak iz sudskog registra da je tuženik 14. lipnja 2016. promijenio tvrtku/naziv iz HYPO ALPE-ADRIA-BANK d.d. u Addiko Bank d.d.

10. Među strankama nije sporno, a proizlazi i iz Ugovora o kreditu broj 066-353/2008 od 23. srpnja 2008. (str. 5-14 i 33-36 spisa, dalje: Ugovor o kreditu) da je tužiteljica, kao korisnica kredita, isti sklopila s tuženikom, kao kreditorom. Nadalje je utvrđeno da je tuženik tim Ugovorom o kreditu odobrio tužiteljici potrošački kredit za kupnju novog

motornog vozila u kunsjoj protuvrijednosti iznosa od 25.765,00 CHF prema srednjem tečaju tuženika važećem na dan korištenja kredita (čl. 2. Ugovora o kreditu). Nadalje je utvrđeno da je ugovorena redovna kamatna stopa od 6,50%, godišnja, koju je tuženik ovlašten promijeniti sukladno Odluci o kamatnim stopama ili drugom aktu tuženika (čl. 3. i 6. Ugovora o kreditu). Također je utvrđeno da je ugovoren rok otplate kredita od 7 godina (84 mjeseca), pri čemu se jednaki mjesečni anuiteti otplaćuju u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženika za CHF na dan dospeljeća, odnosno plaćanja (čl. 4. Ugovora o kreditu). Uvidom u Ugovor o kreditu isto tako je utvrđeno da je u odredbi 5./ TROŠKOVI, između ostalog ugovoreno da se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,50% (jedancijelihpedeset posto) iznosa kredita. Konačno, među strankama je nesporna visina tužbenog zahtjeva, odnosno činjenica da je tužiteljica tuženiku 29. srpnja 2008. platila s osnove naknade troškova obrade kredita iznos od 226,87 EUR (1.709,38 kn), a isto proizlazi i iz isplatnog naloga od 29. srpnja 2008. (str. 29-31 spisa).

11. Saslušana u svrhu dokazivanja tužiteljica je iskazala da je sklopila s tuženikom Ugovor o kreditu 2008. s namjerom kupnje osobnog automobila. Automobil kupljen sredstvima kredita je koristila za osobne potrebe te isti nije koristila za obavljanje poslovne djelatnosti. Pročitala je Ugovor o kreditu te je upozorena na trošak jednokratne naknade za obradu kredita, međutim, nije dobila obrazloženje na što se odnosi taj trošak. Nije mogla utjecati na tu odredbu i nije mogla podići kredit bez plaćanja te naknade. Također, nije mogla utjecati ni na druge odredbe Ugovora o kreditu jer je isti sastavljen od strane banke te se radi o tipskom ugovoru po principu "uzmi ili ostavi". Misli da je naknadu za obradu kredita platila iz sredstava kredita te je otplatila cijeli kredit po Ugovor o kreditu osobno i u roku. Taj ugovor je solemniziran kod javnog bilježnika, a javni bilježnik je nije upozorio na predmetnu odredbu. Također je navela da joj je, kada ga je čitala, Ugovor bio jasan i razumljiv, no nije iz prve mogla izračunati iznos jednokratne naknade od 1,50% od iznosa kredita.

12. Sud je u bitnom, kao životan, logičan i uvjerljiv, prihvatio iskaz tužiteljice, a uzimajući u obzir da je isti sukladan s ostalim provedenim dokazima i to prije svega s Ugovorom o kreditu.

13. Prije svega valja reći da je tužiteljica prilikom sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu i plaćanja naknade za obradu kredita imala svojstvo potrošača, a što tuženik i nije izričito osporio. Naime, u odredbi čl. 3. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 79/2007. i 125/2007.; dalje: ZZP) određeno je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja. U konkretnom slučaju je uvidom u Ugovor o kreditu utvrđeno da je isti namijenjen kupnji vozila, dok je iz iskaza tužiteljice utvrđeno da je automobil kupljen sredstvima predmetnog kredita koristila za osobne potrebe te isti nije koristila za obavljanje poslovne djelatnosti.

14. Prema odredbi čl. 96. st. 1. ZZP-a, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sukladno odredbi čl. 96. st. 2. ZZP-a, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Nadalje,

sukladno odredbi čl. 102. st. 1. ZZP-a, nepoštena ugovorna odredba je ništetna. Prema odredbi čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Nadalje, u odredbi čl. 4. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/2005. i 41/2008.; dalje: ZOO) propisano je da su se u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati načela savjesnosti i poštenja. Isto tako u odredbi čl. 6. ZOO-a propisana je zabrana ostvarivanja prava iz obveznog odnosa suprotno svrsi zbog koje je ono propisom ustanovljeno ili priznato. Nastavno, u odredbi čl. 7. st. 1. ZOO-a propisano je da sudionici pri sklapanju naplatnih pravnih poslova polaze od načela jednake vrijednosti uzajamnih činidaba, dok je odredbom čl. 10. st. 2. ZOO-a propisano da je sudionik u obveznom odnosu dužan u ispunjavanju obveze iz svoje profesionalne djelatnosti postupati s povećanom pažnjom, prema pravilima struke i običajima (pažnja dobrog stručnjaka). Konačno, u odredbi čl. 322. ZOO-a propisano je da je ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

15. Iz provedenih dokaza, a imajući u vidu navedene zakonske odredbe, proizlazi da je ništetna odredba čl. 5. /TROŠKOVI Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovoreno da se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade kredita u iznosu od 1,50 % od iznosa kredita, te ista odredba predstavlja nepoštenu odredbu u smislu odredaba čl. 96. st. 1. ZZP-a i čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. Naime, iz iskaza tužiteljice je utvrđeno da joj zaposlenik tuženika nije dao obrazloženje na što se odnosi trošak obrade kredita, te da nije mogla utjecati na takvu odredbu, kao ni na druge odredbe Ugovora o kreditu, jer se radilo o tipskom Ugovoru po principu "uzmi ili ostavi". Stoga je utvrđeno da je predmetni Ugovor o kreditu sklopljen bez pojedinačnog pregovaranja o navedenoj ugovornoj odredbi, te je tako tužiteljica kao potrošač stavljena u neravnopravan položaj u odnosu na tuženika kao trgovca. Dakle, iz provedenih dokaza proizlazi da tužiteljica nije mogla utjecati na sadržaj odredbe čl. 5. Ugovora o kreditu, te da je ista odredba u Ugovor o kreditu unesena prema odluci jednog ugovaratelja (tuženika), i to bez preciznog označavanja na što se ista naknada za troškove obrade kredita odnosi, odnosno bez informacija o načinu određivanja te naknade, a što uzrokuju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika. Tužiteljici je prilikom zaključenja Ugovora o kreditu trebalo objasniti razloge ugovaranja naknade i objasniti joj na što se ista točno odnosi, pojedinačno o tome pregovarati i na taj način joj omogućiti da pristane na takvu odredbu (koja jasno definira uvjete i razloge naplaćivanja naknade). Naime, po ocjeni ovog suda, tužiteljica je u okviru njezinih sposobnosti i potreba, primijenila svu dužnu pažnju koja se od nje i mogla očekivati, dok tuženik nije dokazao da bi se o spornoj odredbi pojedinačno pregovarao, niti da je eventualno tužiteljici ostavio drugu opciju, osim predmetne, u kojoj je tužiteljici, uz obvezu otplata mjesečnih anuiteta, nametnuta još jedna materijalna obveza, a da za to isti nije bila informirana na transparentan i potpun način te bez koje joj kredit ne bi bio odobren. Isto tako valja reći da, predmetna odredba Ugovora o kreditu, suprotno tvrdnji tuženika, nije jasna i lako razumljiva, jer osim same visine takve naknade (1,50 % od iznosa kredita) u navedenoj odredbi nije pojašnjeno od čega se točno sastoje troškovi obrade kredita koji se naplaćuju i jesu li takvi troškovi realni. Također valja istaknuti da tuženik nije dokazao opravdanost naplaćene naknade, odnosno nije dokazao odgovara li iznos naplaćene naknade

stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima. Stoga, po ocjeni ovog suda, proizlazi da je uslijed navedenog postupanja tuženika došlo do znatne neravnoteže u pravima i obvezama stranaka jer je s jedne strane naplaćena naknada bez točnog pojašnjenja na što se ista konkretno odnosi, a s druge strane je zbog istog tužiteljici, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uvećana financijska obveza po kreditu, a koja povreda se ne može smatrati povredom manjeg značaja.

16. Ovdje još kod ocjene postupanja suprotno načelu savjesnosti i poštenja (zahtjev dobre vjere) valja reći da tuženik, po ocjeni ovog suda, prilikom zaključenja Ugovora o kreditu nije uzeo u obzir zakonite interese tužiteljice kao potrošača jer se u konkretnom slučaju radilo o tipskom ugovoru i jer se o spornoj odredbi, a kako je to navedeno, nije pregovaralo. Još valja dodati da se ocjena uzrokuje li se predmetnom ugovornom odredbom značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, određuje ne samo kvantitativnom ocjenom odnosa iznosa kredita i iznosa ugovorenih naknada, već i ocjenom ograničenosti potrošača u ostvarivanju svog prava (zahtjeva za kredit, sadržaja ugovora o kreditu, nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade) u slučaju neprihvatanja te odredbe. U konkretnom slučaju je tužiteljica kao potrošač pri sklapanju Ugovora o kreditu bila ograničena uvjetima banke, pa stoga tuženik nije postupao u dobroj vjeri, dok tužiteljica kao potrošač nije imala objektivne mogućnosti za pregovaranje oko predmetne odredbe o naknadi za troškove obrade kredita, niti oko prihvatanja iste, a što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u Rev-266/2024-2 od 9. listopada 2024., Rev-673/2023-3 od 13. veljače 2024., Rev-1051/2023-2 od 3. travnja 2024. i Rev-715/2024 od 22. svibnja 2024.). Isto tako valja reći da se kod provođenja testa poštenosti mora preispitati tiče li se navodna nepoštenost spornih odredaba, među ostalim, odnosa između iznosa naknada te zauzvrat pruženih usluga (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u presudi Rev-266/2024-2 od 9. listopada 2024.). Kako iz gore navedenog proizlazi da tužiteljica nije bila informirana o razlozima koji opravdavaju plaćanje predmetne naknade, te da joj bez takve ugovorne odredbe kredit ne bi bio odobren, kao i da se o tome nije pregovaralo, tako, po ocjeni ovog suda, tužiteljica nije imala saznanja o krajnjoj svrsi takve naknade.

17. Slijedom svega navedenog, utvrđeno je da je ništetna odredba čl. 5./ TROŠKOVI, Ugovora o kreditu broj 066-353/2008 od 23. srpnja 2008. u dijelu u kojem je ugovoreno da se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,50% iznosa kredita. Stoga je odlučeno kao u t. I. izreke ove presude.

18. Nadalje, prema odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a, u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Nadalje, sukladno odredbi čl. 323. st. 2. ZOO-a, ugovaratelj koji je kriv za sklapanje nišetnog ugovora odgovoran je svome suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti.

19. Tuženik je u konkretnom slučaju na temelju predmetne nišetne ugovorne odredbe ostvario korist u vidu naplaćivanja naknade za troškove obrade kredita (tzv. ulazne

naknade), te je stoga tuženik u obvezi platiti tužiteljici iznos naknade koju je naplatio uslijed primjene ništetne ugovorne odredbe u smislu odredbe čl. 1111. st. 1. ZOO-a.

20. Kako je među strankama nesporno, a i proizlazi iz isplatnog naloga od 29. srpnja 2008. (str. 29-31 spisa), da je tužiteljica platila tuženiku s osnove naknade troškova za obradu kredita (tzv. ulazne naknade) iznos od 226,87 EUR (1.709,38 kn) dana 29. srpnja 2008., tako je u t. II. izreke ove presude, sukladno gore citiranim odredbama, naloženo tuženiku isplatiti tužiteljici navedeni iznos. Na navedeni dosuđeni iznos tužiteljici su dosuđene zakonske zatezne kamate tekuće od sljedećeg dana nakon dana plaćanja tuženiku istog iznosa, dakle, od 30. srpnja 2008. pa do isplate, a na temelju odredbe čl. 1115. ZOO-a, imajući u vidu da tuženik nije bio savjestan jer je isključivo on sastavio predmetni Ugovor o kreditu, te je isti tužiteljici predložen s unaprijed pripremljenim sadržajem. Visina stope zatezne kamate je određena sukladno odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a. Slijedom navedenoga odlučeno je kao u t. II. izreke ove presude.

21. Konačno, valja reći da nije osnovan prigovor zastare istaknut od strane tuženika. Naime, prema pravnom shvaćanju sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održane 30. siječnja 2020. (Su-IV-47/2020-2) zastarni rok kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Kako t. I. izreke ove presude još nije pravomoćna, tako u konkretnom slučaju za potraživanje tužiteljice nije niti počeo teći petogodišnji zastarni rok koji se primjenjuje kod instituta stjecanja bez osnove, sukladno odredbi čl. 225. ZOO-a.

22. Odluka o troškovima parničnog postupka se temelji na odredbama čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a. Troškovi su odmjereni prema vrijednosti predmeta spora u iznosu od 226,87 EUR utvrđenoj na ročištu 7. svibnja 2026. Naime, deklaratorni zahtjev istaknut uz tužbeni zahtjev na činidbu/isplatu ne uzima se u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora, već se vrijednost predmeta spora računa prema vrijednosti zahtjeva na činidbu, odnosno isplatu (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u rješenju, poslovni broj Revr-774/2005-2 od 13. prosinca 2005. i rješenju, poslovni broj Revr-475/2008-2 od 27. listopada 2008.). U konkretnom slučaju je deklaratorni zahtjev iz t. I. tužbenog zahtjeva na utvrđenje ništetnosti predmetne ugovorne odredbe čl. 5./TROŠKOVI Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovoreno da se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade kredita, istaknut samo u svrhu utvrđivanja osnovanosti zahtjeva za povrat isplaćene naknade za troškove obrade kredita. Stoga se dio tužbenog zahtjeva koji se odnosi na deklaratorni zahtjev ne uzima u obzir prilikom utvrđivanja vrijednosti predmeta spora, te je sud utvrdio vrijednost predmeta spora u visini zahtjeva za isplatu, odnosno u iznosu od 226,87 EUR (tako i Županijski sud u Puli-Pola u presudi poslovni broj GŽ-1313/2023-2 od 27. studenoga 2023.).

23. Troškovi su, nadalje, odmjereni prema troškovniku stranke i prema odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/2023.; dalje: Tarifa) po kojoj vrijednost jednog boda iznosi 2,00 EUR, te sukladno odredbama Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj 118/2018. i 51/2023.; dalje: ZSP).

24. Tako je tužiteljici dosuđen trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku u iznosu od 187,50 EUR, a isti se odnosi na trošak sastavljanja tužbe od 21. listopada 2024. u

iznosu od 50,00 EUR (25 bodova-Tbr. 7/1 Tarife), sastavljanja podneska od 28. ožujka 2025. u iznosu od 50,00 EUR (25 bodova-Tbr. 8/1 Tarife), zastupanja na ročištu 7. svibnja 2026. u iznosu od 50,00 EUR (25 bodova-Tbr. 9/1 Tarife), te trošak PDV-a (25%) na navedene radnje u ukupnom iznosu od 37,50 EUR. Tužiteljici je, nadalje, priznat i trošak sudske pristojbe za tužbu u plaćenom iznosu od 53,09 EUR i za presudu u iznosu od 13,27 EUR. Stoga su tužiteljici dosuđeni troškovi parničnog postupka u ukupnom iznosu od 253,86 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim, sukladno odredbi čl. 151. st. 3. ZPP-a, od presuđenja, dakle od 28. svibnja 2026. do isplate, po stopi određenoj u odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a.

25. Međutim, tužiteljici nije priznat trošak pristupa punomoćnika na ročište za objavu i uručenje presude s obzirom na to da isti nije bio potreban za vođenje ovog postupka jer tužiteljica presudu može preuzeti neposredno u sudu sukladno odredbi čl. 335. st. 9. ZPP-a. Osim toga činjenica da je nagrada za pristup na ročište na kojem se objavljuje presuda propisana u Tbr. 9/3 Tarife ne isključuje primjenu odredbe čl. 155. st. 1. ZPP-a.

26. Slijedom navedenog odlučeno je kao u t. III. izreke.

Zagreb, 28. svibnja 2026.

Sutkinja
Brankica Bobšić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi putem ovoga suda. O žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA

1. Tužiteljici po odvj. Frani Bazini uz rješenje za plaćanje pristojbe za presudu u iznosu od 13,27 EUR
2. Tuženiku po odvj. Hrvoju Matiću

Broj zapisa: **9-30888-ab659**

Kontrolni broj: **03191-49f11-2af74**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.